

Snart...

Mörka, sorgsna ögon.
Sammanpressade läppar
i ett försök att dölja.
Men det syns igenom,
det onda.
Kroppshållningen
är avslöjande.
Så många varför,
men inga svar.

Ta min hand,
jag står med dej.
Vi måste lita på
att förändringen kommer.

Snart lyser ljuset
i dina ögon.
Snart mår du bättre
och kan le igen.
Snart ligger smärtan
bakom dej.
Snart får du svar
på dina frågor.

Snart...
håll bara ut,

snart...

Författaren ResenärGenomLivet med Poeter.se id #40061 innehar upphovsrätten